

havde oplevet i den lange Tid, de ikke havde set hinanden.

„Jeg har hørt om den Ulykke, der er overgaaet Jægermesteren,“ sagde han. „Og her skal jo være Valg, ikke sandt? ... Jeg har i flere Dage ikke læst Aviserne; men saa meget veed jeg dog, at du igen vil stille dig.“

I Stedet for at svare gav Præsten sig til at tale om det Brev, han i sin Tid havde modtaget fra ham.

„Du har maaske undret dig over, at jeg ikke har svarret paa det tidligere. Men det har haft sin bestemte Grund.“

„Det er jo nu saa ganske ligegyldigt, Johannes! Jeg forlanger ingen Forklaring. Nu er du jo selv kommen, og det skal jeg aldrig glemme dig. Lad nu Fortiden hvile! Jeg har selv skammet mig over den dumme Historie — det maa du tro.“

„Jeg vil alligevel gerne forklare dig Grunden til min Tavshed,“ svarede Præsten. „Det er jo dog bedst saa vidt muligt at forebygge nye Misforstaaelser. Du skrev i dit Brev, at det var mig, der ved den Lejlighed var den udæskende Part. Det kan jeg nu ikke indrømme dig; men det skal jeg forresten ikke lægge videre Vægt paa. Det betyder jo kun saa lidt, hvad der var den tilfældige Anledning til Striden. Derimod maa du forstaa, kære Povl, at hvad den dybere liggende Aarsag angaar — —.“

Doktoren standsede ham.

„Nu ikke et Ord mere, Johannes! Jeg for min Part har glemt vort Klammeri — det kan du ogsaa gøre. Det var ikke bedre værd!“